

— Asta-mi mai lipsen acum. O deconspiratoare. Poftim, să stăm de vorbă atunci!

Misha își scu ochii mari. Nu-i venea să creadă ce-i era dat să vadă. Își frecă ochiișorii cu ambele mâini, însă nimic nu se schimbă. De sub maldărul de vechituri, scuturându-și umerii de praf, ieși un vulpoi cocoșat, care purta o vestă verde cu carouri mari și un fular imens în jurul gâtului, o pereche de ochelari rotunzi caraghioși și niște pantofi de step portocalii, de tot răsul. Vulpoiul nu era mai înalt decât teancul de cărți cu pricina și avea o pereche de mustăți lungi, înădrunțite, care se mișcau cercetător în jurul unei botice lung și roșcat.

Misha nu știa ce să spună. Care visa?

— Nu visezi, na, nu, spuse vulpoiul de parcă i-ar fi citit gândurile. Deși, continuă el ca pentru sine, poate era mai ușor să te las să crezi că totul e doar în mîntea ta. Ah, halal, Samuel, ai ajuns să sperii copiii!

Samuel, căci acesta era numele vulpoiului, reveni către Misha, vorbindu-i cu un ton mai blând de data asta, și oftă prelung.

— Nu cred că dumneata mă cunoști.

Scose o batistă albastră din buzunarul de la piept al vestei, își frecă lăbuța, după care o întinse către Misha.

— Sunt Samuel, paznicul poveștilor.

— Paznicul poveștilor, îngână Misha, pe care ciudata întâmplare o făcuse atât de curioasă, încât uitase de frică. Paznicul Poveștilor? Cum adică? În-țărâzi tu să întrebe.

— Nu te-ai întrebat niciodată ce se întâmplă cu poveștile după ce crești? Când le uieți, sau când ți le amintești numai pe jumătate și le schimbi finalul? Doar nu crezi că dispar, pur și simplu.

Misha tăcu. Ba bine că nu, gândul ăsta o măcina de mai mult timp decât și-ar fi imaginat vulpoiul.

— Ei bine, nu dispar. Ajang într-un loc anume, unde noi, paznicii poveștilor, avem grijă să rămână în siguranță până când vor fi regăsite și povestite din nou. Doar că, vezi tu, se întâmplă uneori ceva bizar. Poveștile care nu mai sunt dorite, cumva, se duc.

— Unde să se ducă? tresări Misha.

— Păi, aici e toată problema. Nu știu.

— Cum să nu știți?

— Vrei să spui că... poveștile au început să dispară, pur și simplu?
Dar de ce?

— Pot fi multe motive. Mai întâi, probabil, pentru că au fost uitate de ani de zile. Apoi, poate pentru că oamenii nu mai cred în povești, așa, ca pe vremuri. Vezi tu, Misha, poveștile nu sunt ca niște obiecte care să aștepte prăfuite pe un raft. Ele sunt vii. Dacă nu se simt dorite, pur și simplu pleacă.

— Dar ce se va întâmpla dacă nu le găsești?

— Să sperăm că nu vom afla asta. Atunci, ar însemna că tot ce au trăit, au simțit și au iubit mii de suflete s-a pierdut pentru totdeauna, cu tot cu magia lor.

— Magie?

— Bineînțeles. Poveștile au magie. Cum altfel am putea călători cu mintea în fel de fel de locuri și de timpuri?

— Da, așa e, spuse Misha gânditoare.

Apoi se înveseli și chipul îi se lumină, așa cum se întâmpla de fiecare dată când o idee jugubeață îi traversa mintea.

— Nu putem lăsa una ca asta să se întâmple, nu-i așa, domnule Samuel?

— Ei bine, ar fi un dezastru, însă eu am căutat peste tot și...

— Nicio grijă, știu eu ce e de făcut! Trebuie să fi foarte norocos, pentru că, așa cum tu ești un paznic al poveștilor, ei bine, eu sunt o exploratoare de povești!

Samuel o privi amuzat și oarecum intrigat pe această fetiță, doar puțin mai înaltă decât el, cu chipul rotund și o claie de păr roșu, care credea că ea va putea rezolva această problemă ce atârna pe umerii unor experți de mii de ani...

Misha îi opri firul gândurilor.

— Așadar, vom porni împreună în căutarea acestor povești dispărute, concluzionă ea fericită.

— Nu cred că m-ai înțeles. Asta nu este o joacă, este o treabă cât se poate de serioasă. Este vorba despre povești din întreaga lume pe care nu le mai știu nimeni și care, dacă nu vor fi recuperate la timp, vor dispărea pentru totdeauna.

— Ba înțeleg și, dacă nu te grăbești, am de gând să plec fără tine. Totuși, trebuie să îi spun mamei, nu pot lipsi atât de mult de acasă, s-ar îngrijora...

Însă, înainte să termine de spus ce începuse, se pomeni cuprinsă într-un val de lumină care o înconjură și o înălță deasupra podelei, și deodată se simți ușoară ca o pană. Când se dezmetici și privi în jur, văzu cea mai mare bibliotecă în care fusese vreodată. Rafturile de cărți se ridicau până la cer, iar o lumină vieală cădea pe copertele lor vechi, uzate, însă nemaipomenit de frumoase.

Când îl căută cu privirea pe Samuel, îl văzu de această dată mai liniștit și mai sigur pe sine.

— Bun venit pe Tărâmul Poveștilor Uitate, Misha. Se pare că ești cu adevărat o exploratoare de povești, dacă ai ajuns aici. Te află în cel mai magic loc de pe fața pământului. Aici sunt păstrate toate emoțiile, gândurile, memoriile întregii omeniri, din toate timpurile, în cea mai sigură formă posibilă, cea a poveștilor.

— Dar cum este posibil?

De data asta, spre uimirea Mishei, cea care vorbise era bunica Sofia. Stătea liniștită pe un fotoliu comod, cu una dintre cărțile ei mari în brațe, și părea că o așteptase pe Misha în tot acest timp.

— Atunci când mama te ia în brațe, simți iubire, nu-i așa, Misha? Ei bine, iubirea este o poveste care s-a scris acum milioane de ani și pe care o păstrăm aici, între pagini de carte, unde este în siguranță și poate ajunge la

din sală începură să aplaude și să-i strige numele.

Hapciu deschise numai un ochi, cu teamă. Nu-i venea să creadă. Simțea valul acela de căldură direct în suflet: puțin curaj, iubire, fericire... Și, deodată, când credea că e pe cale să strănute zgometos de la atâtea emoții care năvăliseră în inima lui, Hapciu își înălță botul lung și lansă în aer o flăcără luminoasă și puternică.

Pentru ca Hapciu să devină un dragon în toată firea, nu fusese nevoie decât să fie el însuși și să facă lucrul care îi plăcea cu adevărat: să cânte. Dragonii începură, ușor-ușor, încurajați de spectacolul dat de Hapciu, să povestească între ei. Unui uriaș înfricoșător îi plăcea grădinișritul, dar nu avusese curaj să spună nimănui până acum. Alțuia nu îi plăcea deloc să arate înfricoșător; simțea că-și sperie toți vecinii, care păreau chiar de treabă. Ba au venit și alții, să spună că uneori le e teamă, că uneori nu au chof deloc să facă pe carașoși și că nu e mare șofală ca în unele nopți să dormi cu lumina aprinsă, chiar dacă ești un dragon.

Surorile-emoții apuseseră la pace. Regina Inimă privea mulțumită cum Lady Frica dansa fericită alături de sora sa, Domnița Curaj, imediat după ce Hapciu își închisese solo-ul.

Madam Furia părea să nu mai fie așa înverșunată împotriva surorii ei, Miss Iubire, și amândouă se distrau copios, alături de verișoarele și verișorii lor, tocmai ajunși la petrecere, Crăița Acceptare, Domnișoara Iertare, Făt-Frumos și Caraghios și Monsieur Bucurie.

Poveștile nu aveau de ce să se schimbe sau să dispară, trebuiau doar să continue să le arate oamenilor că nu există măsură perfectă. Când suntem triști, există iubire și prietenie. În teamă, există întotdeauna un strop de curaj. Când greșim, învățăm. Și, cel mai important, nimeni nu ne poate spune cine suntem, în afară de noi. Chiar dacă ești un dragon care cântă sau o fetiță exploratoare de povești.

Misha se strecură înapoi în sala cu cărți. Samuel era deja acolo, cu un zâmbet nostalgic pe chip.

— Știi, Misha, trebuie să-ți spun ceva despre mine. Nu am fost întotdeauna un poeznic al poveștilor. Cândva eram doar o vulpe obișnuită, dintr-o familie de vulpi, așa cum le știi. Despre vulpi se spune că sunt girete și înșelătoare și că nu poți avea încredere în

